

ENGELLERE YENİLMEK

Simay... Badem gözlü, güzel bir kız Simay... Uzun saçlı, açık alınlı... Kendini her göreni bir daha baktıracak kadar çekici. Öyle alımlı, öyle şiirsi... Oysa bir kazayla yıkıldı bütün gösterişi. Sadece güzelliği değil, geleceği de yıkıldı. Bedeniyle birlikte tüm geleceği de teslim oldu altında kaldığı arabaya. Bu kaza... Öyle zamansız olmuştu, öyle acımasız.

Simay, daha on sekizinde genç bir kızdı. Dans ederd. En büyük hayali bir gün büyük bir dansçı olmaktı. Olmadı. Bedeni hayata döndüyse de ümitleri öldü. Çünkü Simay dikkatsizliği sonucu bir arabanın altında kaldı, seçmelere giderken. Ülkenin en önemli dans hocalarından biri O'nu provaya çağırmış, izlemek istemişti. Belki de heyecanındandı dikkatsizliği. Çünkü hayallerinin gerçek olmasına adımlar kalmıştı. Simay için her adım yeni bir başlangıçtı... Oysa şimdi adımları sayılacak kadar az Simay'ın. Şimdi Simay yalnız. Sadece dans gitmedi hayatından, okulu, arkadaşları, evlenme umutları... Simay hepsini kaybetti.

Haftanın yedi günü seyerek, bıkmadan, usanmadan, yorulmadan yaptığı ve parasını kazandığı dans yok artık Simay için. Simay bunun yerine devletin O'na bağladığı maaşla geçimini sağlamaya çalışıyor. İstese bazı kuruluşların engelli kadrosunda çalışıp kısa sürede emekli olma ihtimali var, ama Simay istemiyor. Bozulan planlarıyla birlikte psikolojisi de bozuldu Simay'ın. İnsan içine girmek istemiyor. Oysa burslu okuyacaktı üniversitede, konservatuar mezunu olacaktı. Şimdi hayatında aktivite dediği tek şey haftanın iki günü, bir rehabilitasyon merkezinde fizyoterapistiyle çalışmak. Oraya gitmek bile daha kötü hissettiriyor Simay'a kendini. Çünkü Simay oraya gidince anlıyor acı gerçekleri, oraya gidince yüzleşiyor, kendini görüyor. Gördüklerini ise hiç sevmiyor, Simay her geçen gün kendinden biraz daha fazla utanıyor.

Bir zamanlar hayat dolu bir kızdı Simay, şimdilerde hayatının içi acı dolu. Bir tekerlekli sandalyeye mahkum kaldığından beri nefret ediyor hayattan. Koşmayı özlüyor, dans etmeyi, trampolinde zıplamayı... Ayaklarını özlüyor Simay, özgür olmayı... Meğer yürüyebilmek ne büyük bir lütfmuş, bol bol bunu düşünüyor. Çok bunaldığı zamanlarda sahile iniyor, biraz dolaşmak istiyor; ama Simay'ın her evden çıkışı yeni bir isyana dönüşüyor. Simay isyan ediyor kaderine, kaldırımlara, tümseklere, yokuşlara... Yardım eden biri olmasa kendine, Simay gezemeyecek bile... Bu durum Simay'ın öfkesini de arttırıyor iyiden iyiye. Simay sinemaya gidemiyor artık, konsere gidemiyor, yolda yakışıklı çocuklar görünce aşk fikrini aklından bile geçirmiyor? Sevmeye hakkı var mı ki böyleyken? Çok beğendiği biri olsa, sanki böyle kabul eder mi Simay'ı? Bu yüzden işte sevmeye de evlenmeye de yok Simay'ın hakkı, oysa Simay günün birinde anne olacaktı. Kızını kendi yetiştirecekti Simay, kızı da O'nun gibi balerin olacaktı. Simay'ın annesi nasıl balerinse...

Simay'ın annesi kendisi gibi balerin bir hanımefendi, ama yaşından ötürü uzun zamandır çalışmıyor. Maddi imkanları sebebiyle kendine bir okul da açamadı. Bu yüzden işte en büyük amacı kızını dansçı yapmaktı. Simay annesine çok benziyordu, ama kazadan sonra annesinden de uzaklaşıyordu sürekli. Bir yandan annesini suçluyordu seçmelere onunla birlikte gitmediği için. Çünkü belki o gün annesi Simay'ın yanında olsaydı bu korkunç kaza yaşanmayacaktı. Bu yüzden son zamanlarda aralarında büyük problemler yaşıyordu, annesi kızını anlamaya çalışsa da yetersiz kalıyordu yardım etmek konusunda. Psikologla görüşmeler yapıyor, kızı için tüm imkanlarını zorluyordu. Ama başka da kimseleri yoktu. Bu yüzden kadın da bir yere kadar dayanabiliyordu.

Maddi imkansızlıklar kızının daha iyi bir yerde tedavi olması imkanını da yok ediyordu. Kadın bu yüzden düşünüyordu: ‘ Acaba büyük şehre gitsek ya da yurtdışına Simay yürüyebilir mi?’ diye. Son zamanlarda kadın sürekli bunu düşünüyordu. Ama ne eşi vardı bu hayatta ne de işi. Kim yardımcı olacaktı ki O’na? Yaşadıkları yerde birkaç küçük dernek vardı. Kadın gitti hepsiyle tek tek konuştu, ama derneklerin de yardım fonları sınırlıydı. Kadın ne yapmalıydı? Yola otursa mendil açsa sanki o kadar para toplanır mıydı? Emin olsa kadın onu da yapardı. Kızı yürüyebilse, umutlarını yaşatabilsin diye gerekirse herkesten para isterdi. Oysa fizyoterapistin göre yoktu Simay’ın eskisi gibi olma ihtimali. Şu an yapılacak tek şey egzersizlerini düzenli olarak yaptırmaktı. Simay’ın annesi de fizyoterapistten öğrendiği bütün açma germe hareketlerini yapıyordu evde. Yapabilecek başka bir şeyi yoktu ki. Fizyoterapistten ek ders almak gerekse her hafta 150- 200 TL arası masraf yapması gerekirdi. Rehberlik Araştırma Merkezinin bedensel engelli kızına verdiği ders sayısı ayda sadece 8’di. Simay haftanın iki günü 45 dakikalık seanslara giriyordu. Bu eğitim O’nun eskisi gibi olmasına yeter miydi? Ama yoktu kadının çaresi. Çaresiz yaşıyorlardı başlarına geleni.

Simay engelli olduğunu kabul etmiyordu. En büyük engeline, kendine takılıyordu. Simay artık dans edemiyordu, yürüyemiyordu, başına gelenleri kabullenemiyordu. Kabus olmuştu hayatı, olanları sindiremiyordu. Kabul etmedikçe kendisi, yaraları da kapanmıyordu. Elleri çalışıyordu, gözleri çalışıyordu, aklı deli gibi çalışıyordu; ama belden aşağısında çoğu zaman his olmuyordu. Simay, fizyoterapistinin yardımıyla zaman zaman adım atsa da yalnız başına ayağa kalkamıyordu. Evde bol bol emekleme, dönme çalışıyordu Simay. Sanki yeniden bebek olmuştu. Zaman zaman hissizleştiği için bacakları, bel bölgesi Simay tuvaletini de tutamıyordu. Simay için zaten en acısı bu oluyordu. Annesi tuvaletini kaçırmamasın diye bez takıyordu ya zaman zaman O’na, işte o an ölüyordu Simay. Aklı çalışıyordu, ama bacakları çalışmıyordu. Bu yüzden Simay ‘ Keşke aklımı da alsaydın benden, hiç bilmeseydim.’ diye isyan ediyordu.

Simay bu olanları istemiyordu. İnsanlar O’na acıyarak baksın istemiyordu. Kimseden yardım beklemiyordu. Bazen yaşamak bile istemiyordu Simay. Arkadaşlarıyla konuşmak istemiyordu, sanki herkes O’na acıdığı için yardım etmek istiyordu. Bu yüzden insanların yüzlerindeki o ifadeyi görmemek için Simay, kimselere bakmak istemiyordu. Yaptığı hiçbir şeyden zevk alamıyordu. Zaman zaman Simay ölmek istiyordu. Belki yürüme umudu olsaydı Simay tutunabilirdi hayata. Umudu olsaydı arkadaşlarından, annesinden, sevdiği erkekten yardım isteyebilirdi; ama umudu yoktu Simay’ın. Annesinin umudu yoktu. Annesi Simay’ın aksine olanları kabullenmişti. Yapılabilecek bir şey var mı araştırıyordu. ‘ Ah keşke zengin olsam.’diyordu. Ama yoktu kadının parası, Simay’ın çaresi yoktu. Simay zor da olsa alışmalıydı buna. Konservatuara gitmese de üniversiteye gidebilirdi, en azından açıktan okuyabilirdi. İyi bir iş bulabilirdi günün birinde, bir masa başı işinde çalışabilirdi. Kim bilir belki de bir yakışıklı çıkardı karşısına, günün birinde Simay evlenebilirdi onunla. Hatta belki de dans ederlerdi... Oysa Simay bunu düşünmeyi bırakın, hayalini bile kuramıyordu. Hayalleri bile yok olmuştu genç kızın, yaşama sarılamıyordu. Artık tatile gidemeyecekti Simay, artık gezemeyecekti. Yüzemeyecekti, sahilde top oynayamayacaktı. Ne anlamı vardı ki hayatın? İsteddiği hiçbir şeyi yapamayacaktı. Belki çoğu insan için hayatın sonu değildi bu durum, öyle ya hiç görmemiş insanlar vardı, hiçbir şey duyamayan... Yatalak insanlar vardı, bu dünyada doğduğu andan itibaren yaşayamayan insanlar vardı. Onların bakışıyla belki de Simay çok şanslıydı. Simay öyle düşünemiyordu ama... Oturdıkları apartmanın en üst katındaydılar. Bir asansör yoktu. En alt kata Simay için rampa yapmışlardı, ama Simay o kata nasıl ulaşacaktı?

Simay ne zaman dışarı çıkmak istese biri O'nu kucağına alıyordu. Simay kucaklanmayı da sevmiyordu ki. Muhtaç olmayı sevmiyordu.

Özgürlüğü alınmıştı Simay'ın elinden. Simay dışlanmıştı hayallerinden... İnsan düşünceleri engellenince bile neler hissediyordu? Şimdi Simay'ın ayakları en büyük engeldi isteklerine.

Kazadan beri enkazdı Simay'ın hayatı, kazadan beri Simay kocaman bir yaraydı. Şimdi Simay yürüyebiliyor olsaydı, belki de dans bile hayatında olmazdı. Simay kaybedince anlamıştı. Bu hayattaki en önemli şey sağlıktı. Onun dışında her şeyden vazgeçilebilirdi. İnsan sağ salim hayatta olduktan sonra, ayakta durduktan sonra her şeyin üstesinden gelebilirdi. Ama Simay'ın altından kalkamadığı bir hayatı vardı. Ona verilmiş bir şans daha olsaydı keşke... Keşke Simay kendine bir şans verseydi, keşke yaşadığı yer ona bir şans verseydi... Engelli olabileceği Simay'ın aklına bugüne kadar hiç gelmemişti, oysa her insan bir engelli adaydı. Hayatı boyunca her insanın engelli olma ihtimali vardı. Simay başına gelince öğrendi. Bundan sonra Simay ne yapmak isterse istesin o engelle hep yüzleşecekti. Onu yenemezse günün birinde, her gün engeline yenilecekti.

